

Gitárok és párbajok

Újabb filmmel jelentkezik Szomjas György, a magyar western-sorozat atyja. Akárcsak a Talpuk aiatt fűtyül a szél, a Rosszemberek is betyártörténetet dolgoz fel, párbajjal, vadromantikával, szépséggel, sok vérrrel és némi történelmi valóságmaggal. A végén a néző azzal a jóleső érzéssel kel fel a székből, hogy leáldozott nálunk is a betyárvilágnak. A mozik augusztus 2-án mutatják be a Dzsoko Roszich, Dörner György, Derzsi János és Kis Mari főszereplésével készült filmet.

A beat-kedvelőknek újabb filmmel kedveskedik a MOKÉP. Augusztus 9-én mutatja be Az utolsó valcer-t, amelyben az elmúlt két évtized legkiválóbb rock-zeneszeit láthatjuk. A film zenei anyaga széles skálán mozog: a néger blues-tól, a country-slágereken át a rockig minden megtalálható itt. A Band együttes — képünkön — avantgarde hangzású saját kompozícióit is hallhatjuk.

Express-ajánlat

Moszkva—Vilnius—Tallin— Leningrád, 11 napos út repülővel augusztusban 7120 forint.

Moszkva—Rosztov—Velikij—Moszkva—Vlagyimir—Moszkva 11 napos út repülővel és vonattal augusztusban és szeptemberben 4770 forint.

Drezda-Lipce 7 napos út vonattal, augusztusban 2090 forint.

Kolozsvár—Marosvásárhely—Brassó—Kolozsvár autóbusszal, augusztusban 2110—2310 forint.

Csehszlovákiában magánháznál egész évben biztosít szállást az iroda, fejenként és éjszakánként 95 forintért. Jelentkezni az Express irodákban lehet.

MIMES KÉPEK

Az Egy kiállítás képei című vizuális költemény megtekintése után beszélgettem M. Kecskés Andrásal, a fiatal pantominművésszel.

— Számomra szokatlan volt ez az új megjelenítési forma.

— Hát igen, tudod ez a darab egy kicsit stílusújítás, hiszen egy átfogó, negyvenperces műsorban, expresszív szimbólumrendszerrel jelenít meg Viktor Hartmann képeit, Isao Tomita elektronikus zenéjével aláfestve.

— Honnan támadt az ötlet az Egy kiállítás képeinek pantomimes előadására?

— Bevonulásom előtt a rádiónál dolgoztam, mint hangtechnikus, és ott találkoztam Isao Tomita elektronikus feldolgozásával, a zenéje magával ragadott és nem tudtam szabadulni tőle. Akkor támadt az a gondolat, hogy feldolgozom a pantomim formanyelvére. S akkor merült fel bennem az is, hogy egy időre szakítsak az étüdpantomimmal.

— Manapság sokat hallunk a pantomimról: Köllő Miklósról, a Karsai RT-ről. Rólad alig valamit.

— A Ki-Mit-Tud után egy évig még katona voltam, leszerelésem után már nem érdeklődtek annyira utánam, nagy csönd vett körül. A műfajba vetett hitemnek és az ifjúsági kluboknak köszönhettem, hogy újból találkozhattam a közönséggel.

— Nem gondoltátok csoport alakításra?

— Minden pantomimes vágya és egyben kényszere, hogy társakat keressen. Persze olyanokat, akik hisznek ebben a műfajban.

— Szerinted mi szolgálná legjobban a hazai pantomimművészet fejlődését?

— A rendszeres stúdiószemlék, amelyeket a nagyközönség elé vinnének. S ez a művészeti ág is megmutatná: milyen stílusirányzatokra képes. Ehhez természetesen szükséges a pantomimesek közti nyílt együttműködés, minden előítélet nélkül.

— Ezek szerint ebben a kis pantomimközösségben is vannak ellentétek?

— Ez így túl éles. Inkább arról van szó, hogy nálunk a mimesek elszigetelten dolgoznak, s épp ezért egymás tevékenységét is csak felületesen ismerik. Ebből adódnak a megalapozatlan kritikái megállapítások egymás iránt.

— A Ki-Mit-Tud-on mint „sima” Kecskés szerepeltél, most meg egy M betű díszlemez a neved előtt, mit jelent ez?

— Amikor kézhöz kaptam a működési engedélyemet, megkértek, tegyek valamilyen megkülönböztető jelzést a nevem elé, idősebb, nevesebb névrokonaim miatt. Akikkel egyébként nemrég volt egy közös műsorunk... (dávid)

Komoly vagy jazz?

Deseő Csaba a magyar jazz-élet egyik kitünősége, Pege Aladár mellett a legismertebb jazz-zeneszünk külföldön. Az Allami Hangversenyzenekar próbájának szünetében beszélgetünk.

— A zenekari művészek önmagukkal egyenrangúnak tartják-e a jazz-muzsikust?

— Sajnos nem. Elszomorítóan kevés azoknak a száma, akik el tudnak szakadni a klasszikus zenétől, nem tekintik „szentségtörésnek” a kalandozást a muzsika különböző műfajában. Ez — úgy vélem — valamiféle rossz beidegződésből, helytelen szemléletből ered. Szerintem az emberhez hozzátartozik minden jó zene, műfaji megkülönböztetés nélkül.

— Ön az Allami Hangversenyzenekar brácsaművésze...

— Arra gondol: hogyan egyeztettem össze különböző elfoglaltságaimat? A zenekari munka biztosítja számomra a megélhetést, tehát minden körülmény között elsősorban itt kell alkalmazkodnom a próbához, koncertekhez. Ennek ellenére soha nem került sor „kenyértörésre”, mert a Filharmónia maximálisan támogat, és a kollégák is segítőkészek.

— Kezdetben csak komolyzenével foglalkozott?

— Természetesen, klasszikus zenét tanultam, hiszen akkoriban csak azt oktatták. Zenei gimnáziumban érettségiztem, majd a konzervatóriumban hegedű-brácsa szakon tanári diplomát szereztem 1961-ben. Közben már jazz-t is játszottam, először a Szabados-szextettben. Később, 1965-ben, az egyik jazz-fesztiválon hallott egy prágai impresszárió. A következő években meghívásokat kaptam prágai, varsói és jugoszláv fesztiválokra. 1966-ban kerültem az Allami Hangversenyzenekarhoz.

— Miért nem jazz-zenekarhoz szegődött, vagy alapított együttest?

— Elsősorban egzisztenciális okok miatt. Együttes vezetése óriási feladatot jelent, a zenekar tagjainak biztosítani a megélhetést, állandó foglalkoztatottságot, mindez kockázatos, idegtépő vállalkozás, különösen menedzser nélkül.

— Kikkel játszik?

— Pege Aladárral, akinek főiskolai tanári kinevezése sokat lendített a jazz-művészek presztízsén. Örömmel játszom Szakcsi-Lakatos Bélával, Kőszegi Imré-

vel, Kovács Andorral, Pogonatosz Nikosz-szal. Es minden jó muzsikussal...

— Tulajdonképpen milyen zenét játszik?

— Mindent. Ezen kívül jazz-rockot, swinget, funkot.

— Úgy tudom, először külföldön jelentek meg lemezei...

— Igen. Hosszabb NSZK-szerződésem idején talákoztam egy olyan jazz-impresszárióval, aki nemzetközi együttest szervezett. Három német, egy svéd és egy angol muzsikussal készült az első nagylemezem. Talán ennek a sikernek köszönhető, hogy — viszonylag — hamar elkészült a magyar lemez is. Ne vegye szerénytelenségnek, ha elmondom, eddig tizezer darabot adtak el belőle, ami a jazz viszonylatában nagy sikert jelent. A második nagylemezem a kitűnő Bosko Petrovic együttesével készült két éve, Jugoszláviában. A másik külföldi szólista a Doldinger Passport zongoristája, a nyugatnémet Christian Schultze volt.

— Mikor készül a következő magyar nagylemez?

— Ezt én is szeretném tudni. A Magyar Hanglemezgyártó Vállalat 1978-ban alig adott ki jazz-lemezt. Magyarországon legalább tíz olyan művész van, aki szeretné megjelentetni nagylemezét, köztük például a Debreceni Jazz-kvartett, vagy Tomsits Rudóif. A jazz iránt viszont óriási az érdeklődés, legalábbis a tíz évvel ezelőttihez képest. Szomorú, hogy a jazz kedvelők nemigen jutnak lemezekhez, csak a rádióban bízhatnak.

— A sajtó sem kényeztetile a jazz-művészeket.

— Valóban. Például kedvezőtlen körülmények között, szerencsétlen felállásban játszottunk egy lengyei együttesrel a varsói jazz-fesztiválon, erről írtak a hazai lapok. Az ezt követő sikerosorozatról viszont — Pozsonyi jazz-fesztivál, bécsi TV-show, novisadi rádiófelvétel — egyetlen sort sem.

— Tervei?

— Összel egyhónapos japán hangversenykörút következik.

— Hol hallhatják Deseő Csabát a jazz-rajongók?

— Fővárosi és vidéki koncerteken, a Marczibányi téri Ifjúsági Házban, ahol illusztrált jazz-történeti előadásokat is tartok.

Várhalmi Judit